

РАЙОНЕН СЪД-ДЕВИН	
Вх.№	3677
	01.12.2023 г.

„Какви трябва да бъдат законите, за да бъдат справедливи. Престъпление и наказание“

В една съвременна, демократична, правова и социална държава като Република България, справедливостта, защитата и отговорното изпълнение на правата и задълженията на отделната личност са основни и начални задължения на законодателната власт. Тя трябва, не само да осигури защита на отделния индивид, но и да контролира законодателната и изпълнителната власт при изпълнението на съответните им задължения в случай, че злоупотреби с предоставената му власт.

За да бъдат законите в една държава справедливи, те трябва да бъдат основани на общочовешките ценности: свобода, мир, хуманизъм, равенство, справедливост и търпимост. Като естествено във върховен принцип да са издигнати правата на личността, нейното достойнство и сигурност. Конституцията като върховен закон на държавата, е редно и наложащо да бъде съобразена със свободата, равенството, достойнството и правата на индивида независимо от неговите раса, народност, етническа принадлежност, пол, политическа принадлежност, произход, религия, образование, убеждения, лично и обществено положение или имуществено състояние. Съответно на тези норми е правилно да бъде справедливо упражнявано правото на почтен съдебен процес за провинил се и обещетение и мъст за личност чиито права веднъж или многократно са или все още биват потъпкани.

Според Член. 6. (2) „Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.“.

Така някой привилегирован от своя пол или например такъв разполагащ с по-добри финансови възможности или висок пост в обществото, не биха имали никаква разлика от всеки друг.

За изпълнението на законите и защитата на гражданските права от злоупотреби, явно прекрачване и потъпкване на правата, достойнството и сигурността на личността се грижи и местното управление. Негова отговорност е да възцари ред и мир.

Наложено наказание под форма съответстваща на тежестта на провинението е крайно необходимо. Така оеднакви норми да бъдат наложени на обществото изградено от индивиди с разнообразни принципи, някои от които, биха могли да бъдат заплаха или дори в разрез с нечии чужди права. Липсата на наказателност следователно би довела до хаос от неконтролируема престъпност. Единият фактор е страхът от наказанието. Другият – незъможността от провинение поради ограничени права или отнета власт.

Тук се сещам за едно чудесно изказване на Адам Смит, което гласи, че милост към виновния е жестокост към невинния.

Всеки един от нас е уникален. Различията помежду ни, които обогатяват общността ни, същевременно класифицират всеки от нас в различни групи и микрообщества. Това подпомага запазването на личността и съхранението на нейното достойнство и свободно себеизразяване.

Както според Член. 12. (1) „Сдруженията на гражданите служат за задоволяване и защита на техните интереси.“

И дори според Член. 27. (2) „Република България дава убежище на чужденци, преследвани заради техните убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи.“.

Личността разполага с широк спектър от права, които отчетливо се защитават в нашата Конституция.

Това съответно наблюдаваме и в политическата сфера: Член. 11.

(1) Политическият живот в Република България се основава върху принципа на политическия плурализъм.

(2) Нито една политическа партия или идеология не може да се обявява или утвърждава за държавна.

(3) Партиите съдействуват за формиране и изразяване на политическата воля на гражданите. Редът за образуване и прекратяване на политически партии, както и условията за тяхната дейност се уреждат със закон.

(4) Не могат да се образуват политически партии на етническа, расова или верска основа, както и партии, които си поставят за цел насилствено завземане на държавната власт.

Разбира се, в една спаведлива система не би могъл, да бъде избегнат въпросът за вероизповеданията. Макар и трудна, тази тема е съществено важна както за отделната личност и нейните свобода и достойнства, така и за цялостната конструкция и ценности на обществото. Така следователно в Чл. 13.

(1) Вероизповеданията са свободни.

(2) Религиозните институции са отделени от държавата.

Съответно на тях, възложени ни биват и задължения съпоставени с общочовешките ценности и правилата на модерното, мирно, свободно, демократично и цивилизовано общество. Точно такива вярвам, че е редно да бъдат принципите на едно общество.

Аз вярвам, че винаги може по-добре и младото българско общество е достатъчно образовано, креативно, съпричастно, хуманно и целеустремено, че да го постигне!

От Еда Чавдарлъ, СУ „Никола Вапцаров“ с. Борино